

DE RUIGE PRINS

CYMRION 1

ROSEMARY HART, VÍCTORIA FLORA

De Ruige Prins

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.rosemary-hart.com

Copyright © 2023 Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Rianne Werring, Marieke Veringa

Romantische Roman

ISBN: 9789403683959

NUR 343

HOOFDSTUK

I

ZODRA DE EERSTE STENEN tegen de kasteelmuren beukten, brak de hel los in Llanfair. Het kabaal dreunde tegen Isolda's trommelvliezen. Ze ving slechts een glimp op van haar halfbroer – kroonprins Correntijn – terwijl hij zijn mannen op de binnenplaats bijeen bracht om het binnenvallende leger frontaal te ontmoeten. Meer tijd om te blijven kijken had ze niet. Ze sloeg haar arm om de schouders van haar halfzusje Deirdra en trok haar weg van het geweld, biddend dat ze op tijd waren om de stad te ontvluchten. Ze werden enkel vergezeld door een escorte van twintig man – de beste soldaten die Correntijn kon missen.

‘Ik heb je kleren,’ verzekerde Isolda Deirdra, terwijl ze de spullen haastig tot een kleine bundel wikkelde. ‘Schiet op, rennen! Kijk niet achterom en stop niet totdat je bij de koets bent!’

Haar jongere halfzus leek stijf van angst. Isolda moest haar meesleuren door de smalle gangen die door het kasteel zigzagden en die uiteindelijk uitkwamen in een donkere tunnel. Zelfs hier drong het tumult van de strijd nog door. De oeroude muren beefden ervan. Isolda probeerde er geen aandacht aan te besteden en strak vooruit te kijken.

De tunnel eindigde voorbij de keukens op de kleinere binnenplaats, waar een koets klaarstond, de ramen bedekt met dunne overgordijnen. Isolda trok de deur open en prinses Deirdre struikelde naar binnen. Isolda sprong erachteraan, een soldaat sloot de deur.

‘Correntijn,’ fluisterde Deirdra bleek. ‘Moge de Drievuldigheid hem beschermen.’ Ze trok een trillende hand over haar borst om het symbool van de goden te tekenen. ‘Waarom bewegen we niet?’

‘Ik denk dat de soldaten wachten op een opening,’ fluisterde Isolda. Ze tilde een klein hoekje van het gordijn op om naar buiten te turen. ‘De ruiters zijn er klaar voor, we gaan. We redden het wel, Deirdra, dat beloof ik je.’

Deirdra gaf haar een angstige blik. ‘Die barbaren...’

Barbaren, inderdaad. Isolda had de angstaanjagende kracht van hun tegenstanders gezien. Het waren vreemde mannen, grote mannen, met woeste gezichten en hun wilde manen samengevlochten in dikke vlechten. Ze vochten met dubbelbladige bijlen en hamers op lange schachten, al had ze ook zwaarden en speren gezien, en ze hadden één of ander brouwsel gebruikt om de velden buiten de stad in lichterlaaie te zetten. Een enorm slingerapparaat wierp de grote stenen die de kasteelmuren zo deden trillen.

Isolda schrok op toen de koets tot leven kwam en naar voren schoot. Ze twijfelde er niet aan dat deze barbaren iedereen in hun pad zouden neermaaien. En het koninklijk huis van Cymrion was de afgelopen oorlogszuchtige jaren al zo sterk geslonken. Koning Florian was ver weg, hij vocht een oorlog uit in het westen van het land. Als Llanfair vanavond zou worden ingenomen, zou zijn enige zoon het morgenlicht niet meer zien. Er zou geen erfgenaam voor Cymrion meer zijn, tenzij Deirdra erin slaagde te ontsnappen.

Isolda hoorde het gekletter van de wapens en wist dat hun ontsnapingspoging niet onopgemerkt was gebleven. Naast haar trok de prinses haar kleine juwelen dolk en verstopte hem in haar brede mouw. Men had haar geleerd om zichzelf te verdedigen in geval van grote nood, maar zover was het nooit gekomen. Tot nu toe niet.

Deirdra is nog zo jong, dacht Isolda met een knoop in haar maag. Zo bleek en bang.

Ze keek weer naar buiten en zag waar ze voor vreesde: de barbaren kwamen dichterbij. Hun bewakers spoorden hun paarden aan om hen te ontmoeten. In minder dan een minuut zou de strijd om de koets woeden. Ze trok zich terug en zei: ‘We zullen misschien moeten rennen.’

‘Nee!’ Haar halfzusje snakte naar adem.

‘Deirdra, luister. Ze hebben geen idee hoe je eruitziet. Laat mij jouw kleren aandoen, dan neem jij de mijne.’

Een tel lang keek Deirdra haar met een verbijsterde blik aan. Toen maakte ze de sluitingen van haar hermelijnen mantel los, trok de dunne tiara uit haar haren en schoof haar ringen van haar vingers.

‘Goed. Snel nu!’ Isolda wurmde zich met moeite uit haar bovenkleding en hulde zich vervolgens in het duurdere kleet van haar jongere zusje. Godenzijdank had ze voor vandaag een ruim zittende jurk uitgekozen, anders had die vast niet om Deirdra’s rondere vormen gepast. Nadat ze zelf klaar was, hielp ze Deirdra de veters op haar rug aan te trekken.

‘Als ik het zeg, openen we de deur en rennen we weg, goed?’

‘Is dat verstandig? Moeten we niet...’ Deirdra gilte toen een man tegen de koets aanviel. Zijn bloed spatte op de gordijnen. Een vreemdeling rukte aan de deur. Deirdra gooide de andere deur open en sprong naar buiten.

Isolda sprong achter haar aan en probeerde zo snel mogelijk hun omgeving in zich op te nemen. Een hartslag later viel er een brandende pijl uit de lucht en sloegen de vlammen in de koets om zich heen. Ze greep Deirdra’s hand en rende zo snel als ze kon. *Waarheen, waarheen? Weg van hier...!*

Twee mannen te paard sprongen voor hun voeten op het pad. Deirdra gilte opnieuw. Isolda rukte aan haar arm en trok haar in paniek de andere kant op.

Kunnen we die mannen passeren? Kunnen we het bos halen? Haar hoofd bonkte op het ritme van hun rennende voetstappen.

Eén van de bebaarde mannen wierp zijn bijl naar haar. Ze voelde de wind langs haar gezicht scheren. Het snijvlak miste haar en landde recht voor Deirdra’s voeten. Haar zusje stopte zo plotseling dat ze omviel. De man naderde haar met uitgestoken handen. Isolda zag een mengeling van wanhoop en moed op Deirdra’s gezicht toen ze bevend de dolk tevoorschijn trok, naar voren dook en het lemmet onder zijn knieschijf dreef.

Hij begon te vloeken in een vreemde taal, tilde zijn andere been op. Isolda dook naar voren om Deirdra aan de kant te trekken... Te laat. De man schopte hard tegen haar aan en de dolk vloog uit haar hand. Ruw greep hij Deirdra vast. Ze kronkelde en worstelde.

Niet Deirdra! Isolda hoorde haar eigen rauwe kreet voordat ze zich bovenop de aanvaller wierp, maar ze werd bijna direct van hem weggetrokken door een ander, die van achteren zijn armen om haar middel klemde. Zijn greep was zo hard als ijzer.

‘Genade!’ riep ze wanhopig, terwijl ze met afschuw moest toekijken hoe Deirdra’s aanvaller haar zusje in een wurggreep nam. Het lemmet van een dolk glinsterde in het zonlicht.

‘Nee!’ Isolda kon niet ademen. De dolk verdween met een stoot in Deirdra’s nek. Isolda’s schreeuw bleef in haar keel steken. Dit was een gruwelijke nachtmerrie. Dat moest het zijn. Het kon niet echt waar zijn dat ze gevangen in de armen van een barbaar moest toekijken hoe haar zusje slap op de grond gegooid werd.

Isolda ving Deirdra’s blik. Haar zusje hief het hoofd als een stervend hert, haar mond half geopend. Er kwamen geen woorden over haar lippen, alleen een nat gekreun. Haar hoofd knikte naar beneden, de ogen plotseling glazig.

Deirdra. Nee. Kom terug... Terwijl ze naar haar levenloze zus bleef kijken, kwam haar geest in opstand, maar haar spieren leken vergeten te zijn hoe ze moesten bewegen. Pas toen de man die haar in zijn armen gekneld hield haar met een ruk omdraaide, kon ze verse lucht in haar longen zuigen.

‘Heidenen!’ gilte ze. ‘Ze heeft jullie niets gedaan! Ze was onschuldig!’

De man tilde een reusachtige hand op om haar hoogstwaarschijnlijk een klap te verkopen. Hij deed maar – wat gaf ze om pijn nu Deirdra zo bruut vermoord was?

Voor de slag kon komen, klonk er een blaffende stem: ‘Ansgar! *Inte!*’

De barbaar draaide zich om naar één van de weinige mannen die op zijn paard was blijven zitten. Hij wees naar Isolda en blafte nog een onverstaanbaar bevel.

Ze probeerde haar voeten in het zand schrap te zetten. De barbaar duwde haar hardhandig vooruit, tot ze struikelend voor de ruiter tot stilstand kwam. Wanhopig wierp ze een blik over haar schouder, naar Deirdra.

De man die haar had vermoord, rolde haar op haar rug en begon haar lichaam te doorzoeken, waarbij hij haar rokken tot boven haar middel duwde en haar bleke benen onthulde.

‘Laat haar met rust!’ De tranen die ze voelde waren evenzeer van woede als van afschuw en voelde zich misselijk worden. ‘Blijf met je poten van haar af!’ Ze worstelde tegen de greep van de man die haar bijna had geslagen, zonder dat het haar iets kon schelen of hij haar alsnog zou afranselen.

De ruiter boog zich voorover en greep haar kin zo hard beet dat ze hem wel moest aanstaren. Hij draaide haar gezicht naar links en rechts en blafte iets tegen de man die haar vasthield, waarna hij afsteeg. Een ander bevel leek gericht te zijn tot de man die Deirdra aan het fouilleren was. Die stond met tegenzin op en kreeg een stuk touw aangereikt.

‘Laat me los,’ gromde Isolda, zonder veel hoop dat ze dat zouden doen, al zouden ze haar taal verstaan. Terwijl de ene man haar handen bij elkaar bond, liep de ruiter naar Deirdra toe. Hij draaide haar gezicht naar links en rechts zoals hij dat met Isolda had gedaan, raapte de juwelen dolk op en bekeek die met samengeknepen ogen. Een moment later liet hij een kwade vloek horen, luid genoeg om de mannen die Isolda vasthielden op te laten springen.

Ze volgde hem met haar blik, haar ogen prikkend van tranen, woede en hartzeer. Wat had hij gezien?

‘Wat wil je?’ snauwde ze naar hem. ‘Waarom vermoord je mij niet?’

Hij liep haar kant op en grauwde een nieuw bevel tegen de twee mannen. Die lieten haar los en liepen naar Deirdra's lichaam, trokken haar rokken weer naar beneden en tilden haar op. De ruiter pakte zijn paard bij de teugels en gebruikte zijn vrije hand om Isolda bij haar samengebonden handen te nemen. Zo dwong hij haar vooruit, met de twee mannen die Deirdra in hun armen droegen in hun kielzog.

Ze zette haar ene been voor het andere omdat ze wel moest. De wereld was met een ondoordringbaar waas overdekt en ze kon haar handen niet eens optillen om haar tranen weg te vegen. Deirdra was dood. Elke keer als Isolda haar hoofd omdraaide, ving ze een glimp op van het lichaam, van haar hoofd, dat bij elke stap heen en weer rolde. Het was misselijkmakend.

Nu Deirdra dood was, dacht Isolda grimmig, was het was zeer waarschijnlijk dat Correntijn dat ook was, of dat hij het spoedig zou zijn. Dat betekende dat er niemand meer over was om Cymrions troon te erven. Tenzij Koning Florian haar zou erkennen: zijn enige nog levende kind. Zijn bastaarddochter.

HOOFDSTUK

2

DE BINNENPLAATS VAN HET kasteel werd bevolkt door een groep barbaren. Misschien wel dertig van hen, schatte Isolda. Zodra de ruiter hen naderde, stapten ze opzij en maakten een pad voor hem vrij. Het middelpunt van de groep was een man in een kostbaar zilveren borstkuras, waarop een steigerend paard was afgebeeld. Hij was bezig het bloed van een lang zwaard te vegen. Zijn donkere, golvende haar hing tot op zijn rug en kleefde aan elkaar van modder en bloed. Toen hij zijn gezicht naar hen optilde, haakte zijn blik in de hare. Isolda voelde haar bloed stollen. Hij bezat de koudste blauwe ogen die ze ooit had gezien. Wrede, harde ogen.

‘Wat is deze, Megangar?’ gromde hij, en ze was verbaasd hem haar taal te horen spreken, hoe onbeholpen ook. ‘Ik vraag je: breng mij het meisje, maar je bezorgt me er twee. De één ademt, de ander is een waardeloos lijk.’

‘Dan is dat uiteindelijk nog steeds één meisje, nietwaar?’ antwoordde haar ontvoerder – die blijkbaar Megangar heette.

‘En wat zou ik met de andere moeten doen?’ De man in het zilver gordde het zwaard weer om. ‘Wel?’

‘Ik denk dat dit degene is die u me gevraagd heeft op te halen, meester,’ zei Megangar, met een knik naar Deirdra. ‘Het lijkt erop dat zij voor het oog een dienstmeisje is, maar een prinses eronder. Terwijl deze...’ Hij pakte de voorkant van Isolda’s jurk en voor ze een schreeuw van protest kon laten horen, scheurde hij de stof van het lijfje kapot. Schaamte en woede borrelde in haar op. Het duurde even voordat het tot haar doordrong dat hij niet geprobeerd had om haar te onteren, maar dat hij

naar haar onderkleed wees. Dat was van mindere kwaliteit dan Deirdra's kleding, en miste bovendien het uitbundige borduurwerk.

Een boze snik ontsnapte aan haar lippen. Nu wist ze wat die barbaar meteen had doorzien. Haar leugen zou niet standhouden. En nu Deirdra dood was, maakte het ook niet meer uit. Met enige moeite richtte ze haar ogen op leider. 'Waar is kroonprins Correntijn?'

De man in het zilver stapte dichterbij. Ook zijn handen waren vuil, modderig en bloederig. Ze haatte de vingers die zich om haar kin sloten. 'Zorg ervoor dat het lichaam wordt opgeruimd. Als zij de prinses is, geven we haar een fatsoenlijke begrafenis,' zei hij tegen Megangar. 'Breng deze naar de koninklijke kamers en houd haar daar.'

'Nee!' riep Isolda uit en even probeerde ze weer uit de ijzeren greep te worstelen. Het had geen zin, ze was te uitgeput. De mannen sleepten haar terug het kasteel in, duwden haar de bekende trap op en door de gangen die tot voor kort zo veilig hadden gevoeld. Toen de deuren van Correntijns kamers zich achter haar sloten, schopte ze er hard tegenaan. Niet dat dat veel zin had.

Als ze uit de ramen keek, kon ze zien hoe de barbaren de stad plunderden: de huizen leegroofden, de lijken onderzochten op waardevolle spullen, mensen naar buiten sleepten om hen te onderwerpen aan de Drievuldigheid wist wat... Ze hoorde gebrul en gelach uit de zalen beneden, in schril contrast met de kreten van pijn en afschuw.

Isolda liet zich uitgeput op één van de zachte stoelen vallen. Het touw sneed in haar polsen. Haar hoofd deed pijn. Ze voelde zich bang, ellendig en ziek. Dit was het dan. Correntijn moest wel dood zijn, anders zou dit niet gebeuren. Haar vader was ver weg, om de vredesverdragen tussen Cymrion en Pictia af te ronden. Dat had het einde van alle oorlog moeten zijn, een reden voor een feest... En toen, zonder waarschuwing, waren er plotseling vreemde indringers uit het noorden hun havens binnengevaren. Voor ze het wisten, had de stad onder vuur gelegen. En nu was het allemaal voorbij... Ze zou waarschijnlijk verkracht worden, en daarna gedood, en dat zou haar jammerlijke einde zijn.

Het was bizar hoe saai het wachten uiteindelijk werd. Ondanks het zieke gevoel in haar binnenste, sukkelde ze bijna in slaap. Pas nadat de zon was ondergegaan en de duisternis over de gebroken stad was neergedaald, schrok ze wakker van de deuren die geopend werden. Meteen klaarwakker en gespannen veerde ze overeind. Had ze iets om zichzelf mee te verdedigen? Haar handen waren nog gebonden, maar misschien kon ze iets grijpen...Een vaas, een zwaar boek, een kandelaar...? De man kwam de kamer binnen met een karaf in de ene hand en een beker in de andere.

‘Probeer niks,’ zei hij, alsof hij haar gedachten kon horen. Nee, hij had waarschijnlijk gewoon haar zoekende blik opgemerkt. Hij schonk de wijn in, stapte naar haar toe en hield de beker aan haar lippen. ‘Drink.’

Voor zover ze wist, kon het vergiftigd zijn. Ze hield haar lippen stijf op elkaar en keek hem aan.

‘Ben je doof, meisje? Ik zei dat je moest drinken.’

Bij de hoge god Skaa, ze had wel erg veel dorst.... Isolda fronste en nam toen de kleinst mogelijke slok. De wijn was zoet en smaakte normaal.

De barbaar grijsde haar toe. ‘Als ik je wilde vermoorden, zou ik gewoon mijn mes in je steken. Maar ik doe je een beleefdheid. Ik dacht dat je wel dorst moest hebben, dus je moet drinken. En later moet je eten.’

‘Dank u voor uw *beleefdheid*,’ zei Isolda stijf, terwijl ze over haar gemartelde polsen wreef. ‘Waarom leef ik nog?’

De man in het zilver zette de beker op de tafel naast hen. ‘Jouw prinses is dood,’ zei hij. ‘Dat was een vergissing. Een fout die niet zou zijn gemaakt als ze ons niet had doen geloven dat ze een meid was en haar meid een prinses. Maar ik heb gehoord, jullie twee zijn van hetzelfde bloed, ja?’

Ze staaarde hem een paar seconden aan en haalde vervolgens scherp adem. ‘Ja.’

Zijn grijs werd breder. ‘Dan zal de meid leven.’

Een rilling van rauwe opluchting trok door haar heen. ‘Waar is Prins Correntijn?’

Hij gromde tussen zijn tanden, als een beest: ‘Dat hoef je niet te weten.’

Dat hoefde ze wel degelijk te weten. Maar ze durfde hem niet uit te dagen. In plaats daarvan vroeg ze: ‘Wie bent u?’

Hij wreef met een hand over zijn borstkuras en lachte. ‘Ik ben de Hengst van Magna Skander. Kun je het niet zien?’

Bij de Drievuldigheid. Ze had over die belachelijke bijnaam gehoord. Ze probeerde haar gezicht in de plooi te houden. ‘Prins Adalfonskar dus, neem ik aan?’

‘Ja.’ Hij schonk de beker weer vol. ‘En jouw naam is...?’

‘Isolda Withaven,’ antwoordde ze zachtjes.

‘Isolda,’ herhaalde hij langzaam, alsof hij de klanken ervan op zijn tong proefde en niet goed wist wat hij van de smaak vond. ‘Ishild.’ Hij liet haar de beker legen, vulde hem bij en dronk hem met één lange teug opnieuw leeg. ‘Jij zult mijn schat zijn, Ishild. Mijn prijs voor de verovering hiervan...’ Hij zwaaide met zijn hand in het rond. ‘Deze grote stad.’

Ze haalde diep adem. ‘Uwe Hoogheid, ik raad u aan contact op te nemen met mijn vader. Ik heb er vertrouwen in dat hij losgeld voor me zal betalen, als u het hem vraagt...’

Ze stopte abrupt toen Adalfonskar zich tot haar keerde en blafte: ‘Wees stil! Je zult niet spreken, tenzij er tot je gesproken wordt!’

Ze sloot onmiddellijk haar mond. Zijn koude ogen keken haar aan alsof hij haar ermee wilde doorboren, maar na een kort moment werd zijn blik zachter. ‘Je zult morgen bij de begrafenis van je halve zuster zijn. Dan zal ik een boodschap naar je vader sturen: als hij zijn laatste waardige kind levend terug wil zien keren, zal hij mij de drie steden aan de kust geven.’

Isolda voelde een nieuwe rilling over haar ruggengraat kruipen, maar hield haar mond.

Hij benaderde haar weer, stak zijn nog steeds bloederige hand uit en nam een stuk van haar gescheurde lijfje tussen zijn vingers. ‘Je hebt andere kleren in dit huis, ja?’

‘Ja,’ zei ze, zijn beweging volgend met haar ogen. ‘Ik woon hier.’

‘Dan moet je ze gaan halen. Laat me je kamers zien. Ik neem je mee.’

Het had geen zin om te protesteren, dus ging ze hem voor. Haar kamers lagen naast die van Deirdra, en Isolda voelde zich misselijk worden toen ze de deur passeerde. Op de een of andere manier zou ze haar zusters dood vergelden – hoe wist ze nog niet, maar het zou zich vanzelf aan haar openbaren.

‘Het is hierbinnen,’ zei ze hees, toen ze voor de juiste deur stonden. Hij liet haar als eerste binnengaan. Toen hij de deuren weer sloot, zag Isolda dat ze gevolgd waren door twee van zijn mannen, die ongetwijfeld buiten op hen wachtten. Dacht deze barbaarse “hengst” werkelijk dat zij een gevaar voor hem zou kunnen vormen?

Hij sloeg met zijn hand op het oppervlak van haar bed en ging erop zitten. ‘Kom hier,’ zei hij. Hij trok een mes en strekte zijn handen naar haar uit.

Ze hoopte dat hij het touw rondom haar polsen zou doorsnijden, niet haar kleren. Hoewel dat waarschijnlijk te veel gevraagd zou zijn. Haar lot leek nu duidelijk: ze zou blijven leven, maar ze zou van haar deugdzaamheid beroofd worden. Ze kwam aarzelend dichterbij en ontweek zijn blik.

Hij greep haar bij de arm en sneed met een vlugge haal de touwen door die haar handen bijeenbonden. Vervolgens wees hij naar het gescheurde gewaad, dat van Deirdra was geweest. ‘Verwijder dat.’

Deirdra’s geur was in de kleding blijven hangen. Isolda pelde het kledingstuk langzaam van haar lijf. Ze haatte wat hij haar zou aandoen, maar het leek in niets op wat er al met haar zus was gebeurd.

Uiteindelijk stond ze in haar onderkleding. Koppig hield ze haar rug recht.

De prins leunde achterover en liet zijn ogen langs haar lichaam glijden. Een dunne glimlach tilde zijn mondhoeken op. ‘Draai je om voor mij.’

‘Grote Skaa,’ zei ze. ‘Prins Adalfonskar, mijn vader zal meer – véél meer – voor me willen neerleggen als ik maagd bl...’

Hij sprong op, greep haar in de nek en trok haar met een ruk tegen zijn lichaam aan. De schrik benam haar de adem. Er was niets zachts aan hem – van boven tot onder leek hij uit ijzer te zijn vervaardigd. ‘Je doet wat ik wens of je trouwt met staal. Het kan me niet schelen wat je vader zal betalen.’

Ze kromp ineen. Hij liet haar los.

‘Draai je om,’ herhaalde hij. ‘Ik zal het je niet weer zeggen.’

Met stijve benen draaide ze in een cirkeltje rond. Waar hij haar gegrepen had deed haar nek deed pijn. *Tijdrekken*, dacht ze. Dat was haar beste optie.

Hij ging weer op haar bed zitten. ‘Je bent nog maagd?’

Even perste ze haar lippen op elkaar. Toen perse ze het antwoord naar buiten. ‘Ja, heer.’

Hij knikte. Wees op haar kledingkast. ‘Neem de kledingstukken die je voor de nacht draagt. En frisse voor de dag van morgen, die de dood van je prinses zullen eren.’

Isolda was even stil en vroeg toen: ‘Ik mag niet in mijn eigen kamer slapen?’

‘Nee. Je zult in de mijne slapen.’

Maar natuurlijk. Wat had ze ook verwacht? Ze stapte naar de kledingkast en verzamelde wat ze nodig had. Zodra ze zich tot hem wendde, de kleren op een stapeltje in haar armen, zei hij: ‘Nu kleed je je in de nachtkleding.’

Ze slaagde er niet in haar ergernis te verbergen. ‘Zou een beetje fatsoenlijkheid te veel gevraagd zijn?’

‘Fatsoenlijkheid?’ Hij trok een donkere wenkbrauw op. ‘Ik had je aan je haren mee kunnen slepen, bastaardmeid. Ik had je aan mijn mannen kunnen geven en aan de tafel van je vader kunnen eten en toekijken hoe ze je maagdelijkheid zouden wegnemen. Ik had je nu kunnen neerdrukken en je kleren van je lichaam kunnen scheuren, en elk geluid van je lippen verstikken. Spreek niet over fatsoenlijkheid als je weet wat ik zou kunnen doen, maar doe wat ik zeg en noem me fatsoenlijk daarom.’

Het ergste was dat ze wist dat hij gelijk had – zodra ze had ontcijferd wat hij precies had gezegd. Bij de Drievuldigheid, in zijn mond klonken de woorden van haar zangerige taal als ruwe splinters.

Toch had ze het gevoel dat ze verraad pleegde naar zichzelf en haar familie toen ze uit haar ondergoed stapte. Ze voelde de koude lucht op haar huid en het bloed steeg op naar haar hete wangen.

Langzaam kwam hij weer overeind. Even bleef hij vlak voor haar stilstaan, boven haar uittorend, en vervolgens liep hij nog langzamer om haar heen. Ze voelde zijn blik langs elk deel van haar lichaam glijden, en het deed haar huiveren. Een vinger raakte haar laag op haar rug aan. Voor ze zichzelf in de hand kon krijgen, had ze van schrik een sprongetje gemaakt. Hij lachte. Opnieuw voelde ze zijn vingers over haar huid strelen, dit keer toen hij de lijn van haar ruggengraat naar boven volgde.

‘Je hebt een mooi lichaam,’ zei hij. ‘Een mooie prijs...’

Ze haalde scherp adem. ‘Gaat u me pijn doen?’

‘Dat zal van jou afhangen. Als je me gehoorzaamt, niet. Als je me boos maakt, zal ik meedogenloos zijn.’ Zijn hand was bij haar nek aangekomen. Eén voor één trok hij de haarspelden los en kamde hij met zijn vingers door haar krullen, totdat ze los op haar rug hingen. Ze voelde hoe zijn vingers onder de lokken gleden, hoe hij een handvol vastpakte en haar haren naar zijn gezicht tilde.

‘Hmm. De zoete geur van de jeugd.’

Zijn warme ademhaling kietelde haar nek.

Hij liep om haar heen, staarde ongegeneerd naar haar borsten en naar de driehoek tussen haar benen. Toen ze dacht dat ze de vernedering niet meer kon verdragen, trok hij eindelijk zijn ijsblauwe blik van haar af. ‘Kleed je aan voor de nacht.’

Verward maar opgelucht haastte ze zich om in de fijngeweven nachtpajon te stappen. Het leek ineens een vreselijk dun kledingstuk, te doorzichtig om haar tegen zijn hongerige blikken te beschermen.

De prins trok een lederen riempje uit zijn gordel. Ditmaal greep hij haar niet ruw vast, maar ze kon zichzelf ook niet lostrekken toen hij haar linkerpols beetnam en het leer er strak omheen bond. Hij deed hetzelfde